

Gonçal López-Pampló, *Primera lliçó sobre l'assaig*, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat / Lleida, Càtedra Màrius Torres, 2023, 141 p., ISBN: 978-84-9191-282-8.

Ramon X. Rosselló, *Primera lliçó sobre el teatre*, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat / Lleida, Càtedra Màrius Torres, 2023, 176 p., ISBN: 978-84-9191-284-2.*

Malauradament, l'assaig i el teatre són gèneres als quals es dedica poca atenció crítica i mediàtica: els llibres que en formen part no solen ser grans *best-sellers* —sobretot si els comparem amb la narrativa— i sovint editorials, mitjans de comunicació i llibreries els agrupen sota categories mixtes, on conviuen amb altres modalitats d'escàs rendiment econòmic, com la poesia, o de limitat —per no dir nul— valor literari, com l'autoajuda. En la literatura catalana, l'assumpte resulta ben paradoxal, ja que comptem amb autors imprescindibles tant en una disciplina com en l'altra, com ara Josep Pla, Maria Aurèlia Capmany, Joan Fuster o Josep Maria Benet i Jornet, per citar-ne només alguns clàssics contemporanis. En conseqüència, és una bona notícia que la nova col·lecció «Primera lliçó», de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat i de la Càtedra Màrius Torres, dedique dos dels seus primers monogràfics a l'assaig i al teatre; després d'un primer volum consagrat a la literatura en general i d'un segon, a Àngel Guimerà, precisament un altre gran autor teatral. Els llibres de Gonçal López-Pampló i Ramon X. Rosselló, tercer i quarts de la sèrie, contribueixen a compensar l'anomalia i serveixen de porta d'entrada, tant a lectors com a investigadors, a aquestes

(*) Vull fer constar que aquest treball s'ha beneficiat de l'ajuda «Atracció de talent» per a la contractació de personal investigador en formació de caràcter predoctoral del Vicerectorat d'Investigació de la Universitat de València.

dues modalitats literàries tan rellevants. La comparació entre tots dos volums, tanmateix, té les seues limitacions evidents: una de les més importants és que, en el cas del segon, l'autor no només analitza un gènere literari, sinó tota una disciplina artística.

Primera lliçó sobre l'assaig, de Gonçal López-Pampló, es planteja com un viatge des de la torre isolada de Michel de Montaigne (1533-1592), creador del gènere, fins a l'actualitat, en què les xarxes socials han desplaçat la premsa escrita i el llibre, mitjans on l'assagista exercia tradicionalment la seua influència intel·lectual. En aquest volum, l'autor corregeix i amplia els seus treballs anteriors, particularment *D'Ors a Fuster. Per una història de l'assaig en la literatura contemporània* (2017). Una de les modificacions que hi destaca és la incorporació de més referències femenines tant en els exemples literaris com en la bibliografia citada, com, per exemple, l'obra d'Irène Langlet, que aporta una visió actual i internacional a la matèria. Això resulta especialment rellevant en el cas de l'assaig, que arrossega històricament una gran indefinició teòrica propiciada, entre altres, per escriptors com Theodor W. Adorno, qui «associa l'assaig amb una mena d'*heretgia*, com si estiguera condemnat a una heterodòxia tan alliberadora com intangible» (López-Pampló 2023: 19-20).

L'autor del volum, en canvi, ofereix una definició clara i sistemàtica de l'assaig a partir de cinc paràmetres operatius: l'escriptura en prosa; el pacte autobiogràfic; el predomini de l'argumentació; la identificació a partir d'uns paratextos, i la funció social d'origen intel·lectual. Algunes d'aquestes coordenades beuen dels coneguts estudis literaris de Philippe Lejeune i Gérard Genette, però l'investigador també hi introdueix perspectives més àmplies, com els estudis sobre el camp literari de Pierre Bourdieu i els treballs de Teun van Dijk sobre l'anàlisi del discurs. Convé destacar que, a més d'aquestes fonts actuals, l'autor té en compte obres clàssiques com la *Retòrica* d'Aristòtil de la qual pren conceptes com l'*ethos* —la imatge que projecta un orador/escriptor, especialment rellevant pel que fa a la funció social i al prestigi de l'intel·lectual.

Aquesta solidesa teòrica li permet bandejar etiquetes difuses amb les quals s'ha relacionat l'assaig anteriorment com «literatura del jo» o «literatura d'idees», que substitueix per conceptes més productius com «assaig deliberatiu» i «assaig divulgatiu» —en concret, el primer fa referència als assajos en què prima la subjectivitat i l'obertura temàtica i, el segon, als que se centren en un tema monogràfic i ofereixen més rigor argumentatiu. En el cas de l'assaig deliberatiu, l'autor cita alguns subgèneres com l'article d'opinió, el dietari o el recull d'aforismes i els relaciona amb grans noms de la literatura catalana com Eugeni d'Ors, Montserrat Roig, o Josep Maria Espinàs —a més dels ja citats Fuster i Pla, que serviran de referència constant durant tot el volum.

López-Pampló també reflexiona sobre les fronteres de l'assaig amb el periodisme, la filosofia, la història o la ciència, als quals dedica un apartat final juntament amb la mencionada autoajuda, la literatura infantil i juvenil, i el còmic. Així mateix, té en compte els textos persuasius anteriors a l'assaig —com els textos judicials i polítics de l'antiguitat clàssica— que poden haver servit com a models, però que no compleixen els paràmetres d'anàlisi anteriorment assenyalats, privatis de l'assaig literari sorgit al segle XVI i consolidat durant la Il·lustració i la revolució industrial.

Una vegada definit l'assaig i fixades les seues fronteres, l'autor dedica un subapartat a cada un dels cinc paràmetres d'anàlisi assenyalats, els quals comenta amb més o menys exhaustivitat segons el grau de complexitat de cada concepte. D'aquesta manera, mentre que la primera característica «l'escriptura en prosa» es resol ràpidament, la noció de «pacte autobiogràfic» es tracta d'una manera més extensa, ja que l'investigador explica el concepte de Lejeune i el relaciona amb altres com els *mons possibles* de Tomás Albaladejo, o l'*autoficció* genettiana, a més de diferenciar entre el pacte autobiogràfic i l'autobiografia, com a forma de narrativa.

Finalment, López-Pampló ofereix una conclusió que sintetitza les idees principals de l'obra i desenvolupa algunes de les reflexions que se'n deriven. Com a antic editor, l'autor no pot evitar preocupar-se pel valor comercial de l'assaig, que no permet guanyar massa diners, però que pot aportar prestigi intel·lectual a l'editorial que hi aposta. D'altra banda, es pregunta per la possible «caducitat de l'assaig», presagiada ja per Joan Fuster, davant la decadència mencionada del llibre i de la premsa periòdica. Aquesta afecta encara més els assagistes catalans, que han de competir, en un mercat fragmentat, amb el castellà com a llengua dominant en tots els àmbits. Amb tot, l'assaig actual compta encara amb figures de gran èxit en diverses llengües com Marina Garcés, Irene Vallejo o Mary Beard, que semblen assegurar la continuïtat del gènere i les possibilitats de l'assagista de seguir exercint la seua funció social.

Per la seua banda, *Primera lliçó sobre el teatre*, de Ramon X. Rosselló, es presenta com una versió breu, senzilla i actualitzada del manual *Anàlisi de l'obra teatral*, del mateix autor, de 2011. Rosselló no necessita dedicar tantes pàgines a la definició del teatre com López-Pampló, ja que, a diferència de l'assaig, aquest compta amb una llarga tradició històrica i crítica que es remunta a la Grècia dels segles VI i V aC. Per contra, aquesta dilatada trajectòria comporta també l'aparició de múltiples variants, subgèneres i experimentacions teatrals, que l'autor ha de tenir en compte. A més, com hem dit abans, el teatre no és només un gènere literari: és un art espectacular autònom que genera dues «realitats materials diferents i alhora interrelacionades» (Rosselló 2023: 8): l'espectacle i el text-llibre. Per a l'autor, el teatre, com a art espectacular, es diferencia

d'altres disciplines pel seu caràcter col·lectiu, en el procés creador i comunicatiu de l'obra; pels canals amb què és percebut, visual i auditiu alhora; pel seu desenvolupament espacial, l'escenari, i per la seua temporalitat, la durada.

Amb tot, l'investigador centra la seua anàlisi en el teatre anomenat *de sala*, deixant de banda altres variants com el *teatre de carrer*, i es concentra específicament en el *teatre de text* destinat a un públic adult i representat per actors. A continuació, ofereix un breu recorregut històric d'aquest tipus de teatre que, com també apuntava López-Pampló en el cas de l'assaig, ha de ser necessàriament parcial, ja que es veu condicionat pel context cultural occidental del qual l'estudiós forma part. Així, una altra coincidència amb el llibre sobre l'assaig és la preocupació pel paper que històricament les dones han tingut en la matèria tractada. Com bé recorda Rosselló, en el cas del teatre, aquestes fins i tot foren excloses de la interpretació en certs períodes històrics com l'Anglaterra de Shakespeare.

Una vegada esmentats els canvis que ha sofert el teatre al llarg de la història, l'autor se centra en el procés de la comunicació teatral, del qual realitza un esquema que en considera tant la dimensió espectacular com la literària i les seues interrelacions. En aquest esquema, es mencionen conceptes com el d'*emissor teatral*, el qual molt poques vegades es correspon a un únic subjecte, sinó a un conjunt d'agents —l'autor, el director, els intèrprets, etc.— que conformen un equip artístic més gran.

Pel que fa als elements espectaculars del teatre, l'autor destaca tant els tipus d'espais més comuns, com la durada de les obres. Paral·lelament, revisa els components expressius no textuais que el configuren: l'escenografia, la il·luminació, el so, la música, les projeccions audiovisuals, el cos, el vestuari, la perruqueria, el maquillatge, la màscara, els accessoris i el moviment —apartat al qual dedica més extensió per a examinar aspectes rellevants com la gestualitat o la mímica. No obstant això, l'atenció de l'investigador se centra en la *paraula*, la qual analitza a través d'una tipologia de les diverses formes de parlaments i acotacions, que exemplifica amb citacions d'obres de la literatura catalana de diverses èpoques.

Com López-Pampló, Rosselló estableix també uns paràmetres —en aquest cas quatre «bases»— per a l'anàlisi de l'obra teatral: el teatre com a interacció entre una obra i uns receptors; com a discurs de ficció; com a mostració d'una història, i com a discurs sobre el món i sobre el teatre mateix. D'aquesta manera, l'investigador comenta les possibles obres que hi presenten peculiaritats o excepcions, com el text *Plany en la mort d'Enric Ribera*, de Rodolf Sirera, que basa el seu discurs en la imitació d'unes formes musicals.

Aquestes bases d'anàlisi s'apliquen al concepte d'*acció*: «el conjunt, major o menor, de modificacions, aparicions i desaparicions que tenen lloc en l'esdevenir

d'una obra» (109). En l'apartat dedicat a l'*acció*, Rosselló reflexiona, entre altres coses, sobre l'estructura de l'obra teatral, la seua divisió en seqüències (actes o escenes) o la importància de les alteracions en la durada i l'ordre del discurs. També dona especial importància als personatges i a la descripció del temps i l'espai.

En compte de finalitzar el volum amb una conclusió, com en el cas del llibre sobre l'assaig, l'investigador el tanca presentant un esquema pràctic d'anàlisi, que consisteix en un itinerari de cinc blocs intercanviables i ampliables en funció de les característiques particulars del text a analitzar: la interacció entre l'obra i els receptors; la construcció (o no) de l'obra com un relat de ficció; l'anàlisi de l'acció; la construcció dels personatges, i les qüestions generals del text com el model teatral o la dimensió ideològica. És una llàstima que l'autor no pose en pràctica el model en aquest volum, segurament per manca d'espai, però ens remet al manual citat de 2011, on el podem trobar aplicat a un altre text de Sirera, *El verí del teatre*.

De totes dues obres convé destacar la selecció bibliogràfica final, dividida en estudis sobre la matèria i les obres literàries citades, la qual ens permet continuar la recerca, així com ampliar les nostres lectures assagístiques i teatrals a partir dels exemples proposats. L'índex analític també resulta molt útil per a aclarir conceptes o per a retornar més endavant al volum i centrar-nos en els aspectes de la investigació que ens hagen semblat més interessants. En aquest sentit, els dos llibres poden funcionar com a manuals o diccionaris de consulta habitual.

La solidesa teòrica de tots dos estudis demostra el grau d'especialització d'ambdós autors, sense que en cap dels dos casos la lectura es faça feixuga o difícil d'entendre. A més, el fet que López-Pampló i Rosselló compartisquen referents en la investigació, com Genette, fa que la seua lectura es complemente perfectament.

Comptat i debatut, aquestes dues primeres lliçons aconsegueixen el seu propòsit. D'una banda, conviden a la lectura, la difusió i l'anàlisi sobre l'assaig i el teatre, i d'una altra, inciten a reflexions importants sobre el paper i el valor que han tingut, tenen i poden tenir en el futur aquestes dues formes tan representatives de la nostra literatura.

XAVIER HERNÁNDEZ-I-GARCIA

Universitat de València

xavier.hernandez@uv.es

ORCID: 0000-0003-3304-2429

in Catalonia (92). The final chapter focuses on the views of Catalan authors concerning censorship, referencing classic bibliographical works such as Antonio Beneyto's *Censura y política en los escritores españoles* (Euros, 1975). While the voices of creators are undeniably valuable, integrating their opinions into earlier chapters would have strengthened the overall argument and avoided the need for recaps and summaries that the author includes in this section to provide context for the writers' views. Nonetheless, despite the desire to attract new audiences, *Books Against Tyranny* remains a remarkable work, offering unique insights into a crucial aspect of the cultural history of contemporary Catalonia.

ELOI GRASSET
UC Santa Barbara

Ballart, Pere. *Primera lliçó sobre literatura*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2023, 160 pp.

Bacardit, Ramon. *Primera lliçó sobre Àngel Guimerà*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2023, 160 pp.

López-Pampló, Gonçal. *Primera lliçó sobre l'assaig*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2023, 144 pp.

Rosselló, Ramon X. *Primera lliçó sobre teatre*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2023, 176 pp.

La literatura catalana viu temps complexos. Els índex de lectura i les xifres de venda de llibres mantenen una progressió lenta però constant, la diversitat de segells editorials independents fa molt de goig i la projecció internacional dels autors continua fent via — amb fites de consagració inèdites, com les assolides per Irene Solà i Eva Baltasar recentment. Tanmateix, els estudis de filologia catalana pateixen una crisi de vocacions de fa anys — com és sabut, el declivi de les filologies és un fenomen global. En conseqüència, l'ensenyament de secundària i batxillerat té un dèficit estructural de graduats en filologia catalana. Les places docents que queden vacants de resultes de la jubilació massiva dels *boomers* sovint són ocupades per graduats en altres titulacions, sense coneixements sòlids sobre la matèria. Per torna, de tant en tant es posen damunt la taula iniciatives polítiques per arraconar encara més la literatura als currículums.

Davant d'aquest escenari, és molt encomiable que Publicacions de l'Abadia de Montserrat, amb el concurs de la Càtedra Màrius Torres de la Universitat de Lleida, hagi posat en marxa la col·lecció *Primera lliçó*, que té com a comesa divulgar sabers sobre la disciplina literària i, de manera central i programàtica, sobre

literatura catalana. Els volums, signats per acadèmics i professors de secundària amb una trajectòria de publicacions acreditades sobre l'objecte de l'estudi a què es consagra cadascun, es presenten com a modest abecé, tal com indiquen tots els títols: *Primera lliçó sobre...* Les síntesis disciplinàries se situen a cavall entre el manual acadèmic i l'alta divulgació. Així, forneixen els rudiments de la matèria de què s'ocupa cada títol amb una presentació dels continguts que segueix els patrons didàctics de tall clàssic. No es limiten a ser descriptius i teòrics; també proveeixen instructius models d'anàlisi literària. Escrits amb traça expositiva, assenyalant en negreta conceptes clau i termes d'especialitat, i sense notes a peu de pàgina, inclouen una bibliografia d'obres primàries i d'estudis teòrics clàssics i, en alguns casos, també annexos i índex analític o temàtic. Els llibres estan disponibles en edició de butxaca i a preu mòdic. Tota aquesta colla d'encerts permet aventurar, *a priori*, que seran útils no només per a estudiants universitaris; també per a docents de secundària i batxillerat que no se senten ben equipats per impartir lliçons sobre literatura catalana i que, tal vegada, han de passar oposicions.

Però filem una mica més prim. A principi de 2025 ja han vist la llum nou títols; tots ells d'autoria masculina. Dels que estan en preparació, només un el signarà una acadèmica: la professora de la Universitat Pompeu Fabra Maria Dasca, que es farà càrrec del llibre consagrat a la novel·la. Els volums dedicats a autors versen, per ara, sobre Àngel Guimerà, Vicent Andrés Estellés i Francesc Vicent Garcia. Un simple cop d'ull a les bibliografies, a més, permet detectar la menor presència d'obres d'autora i l'absència de referències d'estudis culturals o feministes, entre d'altres. Aquests indicis inviten a explorar si aquest projecte editorial tan necessari, dut a terme per experts tan solvents, integra adequadament la preceptiva perspectiva de gènere. Quan aquesta s'aplica amb rigor, garanteix una major qualitat dels continguts pel fet de fornir visions més àmplies, plurals i acurades, i estimula la producció de discursos més en sintonia amb la recerca actual i els interessos del jovent.

Vegem-ho quant als quatre primers llibres. En el volum inaugural, *Primera lliçó sobre literatura*, Pere Ballart defineix la naturalesa dels textos que convenim a reconèixer com a literaris i exposa les característiques dels tres grans gèneres: la poesia, la narrativa i el teatre (en la seva dimensió textual) — justifica l'exclusió de l'assaig, que tanmateix reivindica com a gènere literari. El professor de la Universitat Autònoma de Barcelona, que cerca establir una estreta complicitat amb el lector, té la traça de casar teoria literària amb la perspectiva històrica, i de desplegar el discurs expositiu il·luminant conceptes amb atractius exercicis de comentari de text. Les glosses, en les quals mobilitza l'utillatge teòric amb profit interpretatiu — quant a la narratologia, tot fent més planer el contingent conceptual de Genette —, constitueixen un model d'anàlisi amb potencial per fomentar el gust per la lectura atenta i crítica. Així, ensenya que el coneixement

de les convencions dels gèneres resulta productiu per a la interpretació d'un poema de Gemma Gorga, un conte de Natalia Ginzburg (traduït per ell mateix i inclòs en l'annex) i el monòleg final d'*Otel·lo* de Shakespeare — una ... “tragèdia domèstica” (124) de la qual, al seu entendre, no és massa oportú fer dramaturgies modernes en clau racista o de violència masclista. Ballart mostra una virtuosa finesa crítica per desmuntar els arguments essencialistes d'aquells teòrics que han assajat d'establir la condició del text literari. Tanmateix, hauria estat oportú que, més enllà d'incloure el comentari d'obres d'escriptores, contemplés l'aportació en el terreny de la teoria i de la crítica per part d'autores. Hauria estat una bona manera d'integrar la perspectiva de gènere a aquest llibre inaugural — que la bibliografia també hauria reflectit.

El llibre de Gonçal López-Pampló, *Primera lliçó sobre l'assaig*, s'ocupa del quart gran gènere i complementa, doncs, el volum 1. El professor de la Universitat de València du a terme una operació força similar a la de Ballart, per bé que la singular condició del gènere inaugurat per Montaigne li exigeix articular un discurs més argumentatiu a l'hora de determinar-ne la naturalesa. Si bé atorga una atenció central a Joan Fuster i a Josep Pla, cimeres de l'assaig en català, adverteix d'entrada que, en aquesta ocasió, corregeix el biaix androcèntric d'estudis anteriors i es compromet a tenir en compte la perspectiva de gènere. Així, no només fa referència a *De la littérature* (1800) de Madame de Staël, sinó que en el decurs del manual s'ocupa de Virginia Woolf (Wolf [sic]), Mary Beard i Marina Garcés. I en discernir les fronteres entre subgèneres que tal vegada poden ser contemplats com a assagístics, fa una anàlisi comparativa entre Svetlana Aleksievitx i Annie Ernaux. En l'instructiu exercici de problematitzar aquests límits genèrics, López-Pampló té l'encert de contemplar una heterogènia tipologia de produccions actuals en distints formats; des del vídeo assaig fins a xarxes socials com Instagram, Twitch i TikTok. Mirades com aquesta propicien l'avenç de la disciplina i la connexió amb el jovent, que tant convenen. Tal vegada és discutible que en el darrer capítol tracti conjuntament els llibres d'autoajuda, la literatura infantil i juvenil, i el còmic (ell mateix, que n'és conscient, se n'excusa: servituds de l'espai). I també crida l'atenció que, tenint en compte que cita diverses xarxes socials, no consideri el blog concebut com a dietari — precisament un dels gèneres que, com bé argumenta, cal contemplar com a assagístic.

Un altre professor de la Universitat de València, Ramon X. Rosselló, signa el quart volum, *Primera lliçó sobre teatre*, de caràcter més descriptiu i tècnic. A diferència de Ballart, Rosselló es fa càrrec tant del text dramàtic com del teatre com a art escènica. En la introducció, adverteix que “no pretén presentar un estat de la qüestió sobre els estudis de teoria i d'anàlisi del teatre, sinó concretar una manera d'observar els diferents elements o components de l'art teatral” (7). Semblantment a Ballart i López-Pampló, considera d'entrada els límits del gènere

i en tracta la diversitat. Per fer més atractiva i eficaç l'exposició d'un conjunt molt ampli d'aspectes textuais i de la representació, il·lustra els conceptes amb citacions d'obres en català signades per autors — també algunes autores; Rosselló, cal consignar-ho, ha estat pioner a assenyalar l'augment d'autories femenines com a fenomen rellevant del teatre valencià actual — de Catalunya, València i Balears. Ben mirat, el llibre ve a ser una pràctica síntesi enciclopèdica de l'art teatral — d'aquí que sovintegin les referències al *Diccionario del teatro* (2008) de Patrice Pavis —, que permet als inexperts equipar-se del marc analític i la terminologia pròpia del camp. Finalment, clou el volum amb una proposta d'esquema per a l'anàlisi del text dramàtic.

A diferència dels tres volums que hem comentat, el segon és un treball clàssic d'història de la literatura, dedicat a la figura autorial més encimbellada del cànon teatral català. *Primera lliçó sobre Àngel Guimerà* és signat per Ramon Bacardit, professor de l'Institut d'Ensenyament Secundari Montserrat Miró i Vilà, de Montcada i Reixac, autor de nombroses investigacions guimerianes, com posa en relleu la bibliografia. Per bé que la rúbrica que presideix el text de presentació, “Guimerà. La identitat i el desig”, apunti vers una mirada més en sintonia amb els paràmetres interpretatius d'avui, la lliçó s'enquadra en els estudis filològics més tradicionals des del punt de vista expositiu, hermenèutic i de llenguatge. Així, encara que, en algun moment, empri expressions actuals com ara “relació tòxica” (114), continua mobilitzant conceptes com ara “triangle amorós” per definir algunes relacions d'opressió. A la bibliografia, però, no hi busqueu un estudi de gènere com ara *Escriure el desig* (2013), de Marta Segarra, consagrat en bona mesura al gènere dramàtic.

El llibre s'organitza d'acord amb el binomi didàctic “vida i obra”. En l'esbós biogràfic, Bacardit destaca com a elements clau per a la comprensió dels textos guimerianians l'adopció del català com a llengua familiar i, més tard, com a llengua literària; els conflictes amb el pare i la devoció envers la mare; les relacions afectives amb amics i l'especulació sobre la seva homosexualitat, i la rellevància de la figura de Pere Aldavert. Sorpren que, sent una biografia, no abordi amb més precisió els darrers anys del dramaturg, quan ja és una figura consagrada — ni tan sols se n'esmenta la data de mort — i que no faci cap referència a la figura clau per entendre la seva trajectòria, i més particularment la projecció en l'àmbit hispànic i internacional: l'actriu i empresària teatral madrilenya María Guerrero, una obliteració que queda compensada quan s'hi refereix (com a “la Guerrero”, ai las!) en capítols posteriors de manera prou aprofundida.

En lògica correlació amb la cronologia i la rellevància de l'obra de Guimerà, i sempre cenyit als paràmetres expositius historiogràfics, el llibre tracta primer la poesia. Tot seguit, brinda un concís esbós del context teatral, centrat sobretot en Frederic Soler i en l'apogeu del drama històric i la tragèdia. Els capítols centrals

ressegueixen el conjunt de textos dramàtics dividit en quatre etapes, que justifica convenientment. Clouen l'estudi un breu capítol sobre la prosa i un darrer en què aborda la dimensió icònica de Guimerà per al catalanisme. En el recorregut de la trajectòria guimeraniana, Bacardit prioritza la lectura simbòlica i al·legòrica, i desautoritza les “lectures banals” (que no referencia) com aquelles que, en interpretar Sebastià de *Terra baixa*, el redueixen “a un simple abusador” (92) — si bé més endavant ell mateix s’hi refereix en aquests termes quan el compara amb Pere Màrtir de *La filla del mar*. Menys sistemàtic a l’hora de consignar la recepció de l’escriptor, crida l’atenció, per exemple, que sostingui la validesa de la crítica de Josep Yxart sobre la producció poètica — en el pròleg al volum *Poesies* de 1887 — i que no posi prou en relleu la tasca de Blanca Llum Vidal en l’edició de la *Poesia completa* de Guimerà, de 2010. Atesa la voluntat de la col·lecció d’apel·lar estudiants, trobem que tal vegada hauria estat adient fer referència a fenòmens guimeranians actuals, com el popularíssim *Mar i Cel* de Dagoll Dagom o el programa televisiu *El llop*.

Curt: cal celebrar la publicació d’aquestes primeres lliçons, que subministren a alumnes i professors amb poca expertesa en literatura catalana un conjunt de coneixements, conceptes i models d’anàlisi d’obres. Tota pedra fa paret. Ara bé, esperem amb candeletes que els propers volums siguin escrits per una representació major d’acadèmiques i professores de secundària, i integrin la perspectiva de gènere. I esperem que no triguem gaire a tenir títols sobre Víctor Català, Mercè Rodoreda i Maria Mercè Marçal. Així, ens fa l’efecte que se satisfarà millor l’horitzó d’expectatives d’un jovent que, no ho perdem de vista, s’està equipant amb conceptes nous com el de “criptogínia”.

TERESA IRIBARREN

Universitat Oberta de Catalunya

Gago González, José María. *Editores y libreros en Mallorca 1962–1989. Entre el compromiso identitario y la sociabilidad cultural*. Palma de Mallorca: Objeto Perdido, 2021, 192 pp.

Gago González, José María. *Progresistas, demócratas y valencianistas. Editores y libreros en el País Valencià: 1962–1989*. València: Institució Alfons el Magnànim, 2022, 273 pp.

José María Gago, professor d’història i geografia a l’ensenyament secundari a Madrid, ha encetat amb aquestes dues monografies un projecte molt ambiciós, que, denominat *Libreros y Editores en el Franquismo y la Transición*, abraça la franja cronològica indicada en els títols. És un projecte que pretén donar prioritat,